

jeg, er den, at samtlige Myndigheder, der faae med denne Sag at bestille, i Færdstid skulle være bekendte med det Antal Heste og Vogne, der paa deres Omraade skal udskrives eller stilles, og det er forudsat i Loven, at Udskrivningen sker over hele Landet; men jeg vil tillade mig den Bemærkning, at naar Mobiliseringen skal ske meget hurtigt, og Koncentrationen i meget kort Tid skal finde Sted paa enkelte Punkter, vil det være overmaade vanskeligt at bringe Heste og Vogne fra den ene Landsdel over til den anden, da hele Kræften vistnok maa gaa paa at føre Mandstabet over, og under saadanne Omstændigheder kan derfor den Landsdel, paa hvilken Koncentrationen skal finde Sted, komme til at overtage hele Byrden af Stillingen af Hestene og Vognene. For at lette dette, tillader jeg mig at henstille — det er maasse overflødigt — at de Myndigheder, der skulle sørge for Stillingen af Hestene og Vognene, blive bekendte med Maximum af de Heste og Vogne, som i det Hele skulle stilles af vedkommende Landsdel. Det er muligt, at denne Bemærkning er overflødig, men jeg har dog ikke villet unblade at gjøre den. — Denne Lov er, som det i Motiverne er bemærket, af største Vigtighed for Feltartilleriet, da de Heste, det har, kun er en meget ringe Del af det Antal, som vil være nødvendigt, og jeg maa derfor anse det for meget vigtigt, at Loven kommer ud.

N. Rasmussen: Dersom dette var en foreløbig Lov, der blev udstedt af en Regering lige førend en Krigs Udbrud, vilde vistnok Ingen have det Mindste mod den. Det er heller ikke Lovens Indhold, som staar tvivlsomt for mig; men derimod er jeg i Uvisshed, om der ikke af denne Lov følger nogen Byrde for Kommunalbestyrelserne, som det er tvivlsomt, om det er rigtig at paalægge dem, og det er dette, jeg har villet henlede Opmærksomheden paa. Hvorledes Sagen vil stille sig, vil meget bero paa de Regler, som Regeringen forbeholder sig efter § 12. Hvad der bringer mig til at omtale denne Sag, er nogle Ord, som staa i Motiverne. Det hedder nemlig i Motiverne: „Naar nu Kommunalbestyrelserne til enhver Tid ere paa det Næne med, til hvilke Hesteciære de rettest skulle henvende sig for paa bedste Maade at udføre det dem overdragne Gærv efter de i Medfør af § 12 fastsatte Regler“. Deraf følger jo, at Kommunalbestyrelserne efter denne Lovs Fremkomst skulle se at faae at vide, hvor de passende Heste findes. Dersom det er Meningen med Lovforslaget, at Regeringen ved de Regler, som den forbeholder sig at give, vil paalægge noget Saadant, staar det meget tvivlsomt for mig, om det er rigtig paa et saadant Tidspunkt at vedtage en saadan Lovbestemmelse. Enhver kan sige sig selv, at ingen Kommunalbestyrelse er rigtig interesseret i at faae at vide, hvor saadanne Heste findes, og at det ikke er berettiget at forlange, at

Kommunalbestyrelserne stadig skulle have deres Opmærksomhed henvendt derpaa. De maa sige sig selv, at det er ørkesløst Arbejde, og hvad der er ørkesløst, sløver. Det vil altsaa blive Noget, som Kommunalbestyrelserne ikke videre ere oplagte til at have med at gjøre. Jeg skal imidlertid ikke videre udtale mig, jeg har kun ønsket at høre, hvorledes den høitagtede Minister har tænkt sig disse Foranstaltninger, som Lovforslagets § 12 omhandler, foreløbig værfatte.

Krigsministeren (Saffner): Naar den ærede 5te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Sonnquæres) særlig har henvendt sin Opmærksomhed paa § 12 og udtalt, at det ikke var ham ganske klart, hvorledes Reglerne skulde gives for Antallet af de Heste, der skulle udskrives, saa turde jeg henvise den høitærede Landsthingsmand til Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor man udtaler sig om, hvorledes man vil fordele Hestene mellem Landets forskjellige Dele, og hvilke Forudsætninger man gaar ud fra ved denne Fordeling. Jeg tror, det vilde være utilraadeligt i denne Lov at fastslaa et Maximum for den enkelte Kommune i Tilfælde af, at Hesteudskrivningen skulde indskrænke sig til en ringe Del af Landet. Dersom saadanne Omstændigheder skulde indtræffe, maatte der komme en extraordinær Fordeling tilveie ved Krigsministeren og Indenrigsministeren, som hurtigt muligt maatte kunne tilskrive vedkommende Autoriteter derom. Den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), som jeg egentlig ikke tror havde Noget at indvende mod Lovforslagets Indhold, mente, at det let kunde blive en byrdefuld Forretning, man paalagde Kommunalbestyrelserne, hvis Nødvendighed de ikke rigtig kunde indse, og at det derfor kunde virke sløvende paa dem. Han tilføiede, at det jo væsentlig berøede paa, hvorledes de Regler, som § 12 omtaler, vilde blive affattede. Jeg tror nu ikke, at det vil blive nogen sær byrdefuld Forretning for Kommunalbestyrelserne. Naar man gaar ud fra en Fordeling af samtlige fornødne Heste over hele Landet, saa vil det jo ikke blive noget overdrevent stort Antal Heste, der falder paa hver enkelt Kommune i Landet. Det vil ved de fastsatte Regler blive opgivet for Kommunalbestyrelserne, hvormange af disse Heste skulle være Trækheste og hvormange skulle være Rideheste, og jeg tror da, at enten den samlede Kommunalbestyrelse eller ogsaa et Udvalg, bestaaende af et Par Medlemmer, med stor Letthed vilde kunne komme til Overbevisning om, hvor de til dette Diemed mest bekvemme Heste findes i Kommunen. Nu er det ganske vist, at Hestene ere Gjenstand for Salg og Kjøb, og jeg tror, at det endnu mere er Tilfældet i den Landsdel, hvor den ærede Landsthingsmand bor, end i nogen anden; men det bliver jo meget let bekendt for Beboerne i Kommunen og saaledes ogsaa for Kommunalbestyrelsen, naar saadant Kjøb og Salg har fundet Sted, og